

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1725. usque ad annum 1728

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1784

VD18 13322648

§. 33. Carolus Augustinus Fabronius Cardinalis mortuus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67667)

dem Ferrariensi Legatione augebatur, Sæc. XVIII.
cui postquam novem annis summa A. C. 1727.
cum laude præfuit, die trigesima
tertia Julii ibidem decessit anno ætatis
suæ sexagesimo nono. Princeps erat
justitiæ, ac publicæ utilitatis studiosis-
simus, qui suis virtutibus unice com-
mendatus, in binis comitiis dignissi-
mus habebatur, ut ad D. Petri solium
eveheretur.

§. XXXIII.

*Carolus Augustinus Fabronius Car-
dinalis mortuus.*

Postremus ex Purpuratis, qui hoc
anno obiit, erat Carolus Augu-
stinus Fabronius Pistoriensis. Hic
Romæ emenso studiorum curriculo Pi-
sas contendit, Jurisprudentiæ operam
navaturus, ubi celeberrimi P. Henrici
Norisii postea Cardinalis auditor, &
Amicus erat: Inde Romam reversus,
ac utriusque jurisprudentiæ laurea in-
signitus ab Innocentio XII. libellorum
supplicum & Congregationis de Pro-
paganda Secretarius Jansenistis impla-
cabile bellum indixit, ejusque opera
Petrus Coddeus Sebastenus Archiepi-
scopus Romam venire jussus, officio
amotus, ac demum unacum suis scri-
ptis damnatus est. Ejecto ad supre-

Nn 3

mum

Sæc. XVIII
A. C. 1727.

num Apostolatum Clemente XI. Mediolanum decernitur, ut ibidem Pontificis nomine Philippo V. prosperum in Hispaniam reditum gratularetur: Inde redux ab eodem Pontifice Cardinalis & Præfectus Congregationis Indicis dictus, in negotiis maxime arduis Pontificem ope & consilio adjuvit, & in condenda Bulla *Unigenitus* maximam partem habuit. Ne tamen hoc suo Zelo doctrinam D. Thomæ Molinistarum systemati prætulisse videretur, die septima Martii, postquam Clem. XI. in laudem ejusdem Angelici Doctoris, suæque doctrinæ perelegantem sermonem apud PP. Dominicanos habuerat, solemnem institui voluit disputationem, in qua ipso Præside S. Thomæ dogma de gratia ex se efficaci ac prædeterminante quidam Dominicanus publice defenderet. Pariter eo tempore, quo Innocentius XIII. Ecclesiam titularem S. Augustini visitabat, Fabronius hunc S. Ordinem, cujus protector erat, necnon ejusdem Alumnos, tanquam genuinos Augustinianæ doctrinæ Discipulos Pontifici plurimum commendabat. Nihilominus tamen jactato hoc Thomisticae gratiæ studio apud Benedictum XIII. efficere haud poterat, quin pro jurato Molinista haberetur, & vicissim Fabronius Pontificem vix non de

de Jansenismo incusaret; unde etiam Sæc. XVIII.
A. C. 1727.
non semel accidit, ut quia natura vehementis, & verbis præceps erat, in publico Consistorio cum Pontifice collideretur: Id præcipue evenerat, dum Benedictus, se Noaillio titulum S. Sixti contulisse, Cardinalibus exposuerat; tum enim Fabronius loquentem Papam interpellans, palam tantaque vehementia in Noaillium invehebatur, ut Benedictus ira commotior Aula excederet, *Quid, inquit, Pontifex sim, & nequidem nudum titulum alteri conferre, mihi integrum sit?* In se tamen reversus Fabronius veniam precabatur, ac quorundam Cardinalium nomine declarabat, se deinceps Papæ jussis exacte obtemperaturos. Paulopost controversia de Sinerfium ritibus agitabatur in Congregatione de Propaganda, a qua tamen Fabronius unacum Oliverio & Georgio Spinula Cardinalibus excludabatur, eoquod illis, qui hos ritus approbabant, nimio partium studio addicti crederentur: Interfuit tamen Concilio Romano, in quo præclara suæ doctrinæ ac prudentiæ specimina dedit: Anno autem hujus sæculi vigesimo quinto, cum Jesuitæ, ut caussa B. Aloysii Gonzagæ terminaretur, Papam urgerent, Hic Fabronio in mandatis dabat, ut tandem desuper in Congregatio-

Sæc. XVIII.
A. C. 1727.

gatione S. Rituum pro more referret, eo autem studiose moras nectente, Benedictus eidem significari iussit, si ipse in proxima Congregatione rem proponere negligeret, hanc provinciam Secretario Status demandatum iri: Hic nuntius tanto dolore Cardinalem confudit, ut velut mente captus ad Congregationem convolaret, ibidemque habita exili ac incomposita oratione apoplexia tactus corrueret (*). Paulopost sibi redditus in Palatium suum transferebatur, ubi tamen rursus tam vehementi obruebatur apoplexia, ut plusquam octodecim Mensibus alienus a mente, & ad omnia inutilis tabesceret, tandem vero die decima nona Septembris decederet, postquam septuaginta sex annos meritis plenus & pietate erga pauperes insignis expleverat: Bibliothecam suam longe locupletissimam navibus imponi, ac Liburno Pistoriam transferri iusserat, ut publico omnium usui ac commodo esset.

§. XXXIV.

(*) Observat recentior quidam Historicus in suo Diario Tom. 2. p. 311. hanc apoplexiam fuisse æquiparatam illi, quam P. Valentia in Congregatione Romana de auxiliis coram Clemente VIII. Papa olim patiebatur.